

Amanda Prowse

Clovers kind

deel 1

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Hoofdstuk 1

Het was januari en koud. De stoep was bedekt met een suikerachtig laagje rijp en over het water blies een snijdende wind. Er lag een groot staalgrijs geverfd schip aangemeerd. De logge tros bewoog en schuurde langs de kade toen de schuit van de lichter het water liet golven. De donkere wolken stonden op uitbarsten. Dot Simpson en Barbara Harrison zaten, zoals bij elk weer en in elk seizoen, op twee van de meerpalen met platte bovenkant die in rijen langs de waterrand stonden. Toen ze klein waren hadden ze uitgebreide spelletjes bedacht met de meerpalen; van veilige plek tijdens gevechten tot stoelen bij denkbeeldige theekransjes. Nu ze bijna tiener-af waren, zaten ze er vaak, met hun gezicht ingesmeerd met babyolie en stukken zilverpapier in hun omhooggehouden handen om zo veel mogelijk zonlicht te vangen. Maar vanavond trokken ze de mouwen van hun gebreide jas over hun handen, en met naar voren gebogen schouders schreeuwden ze naar elkaar om boven de wind uit te komen.

‘Ik bevries zowat!’

‘Ik ook! Dot, kijk dan, m’n saffie is aan me

lip vastgevroren!’ Barb deed haar mond wijd open om haar vriendin te laten zien dat haar sigaret inderdaad aan haar kwebbel hing. Ze lachten hard. Dat was niet ongewoon, want ze lachten om de meeste dingen. Soms omdat het grappig was, maar vooral omdat ze jong en vrij waren en het leven een feest was.

Vanaf het dek zwaaide een matroos. De meisjes zwaaiden terug, waarna ze in luid gegiechel uitbarstten. De jongen zag er buitenlands uit in zijn donkere wollen muts en zijn duffel met dubbele rij knopen. Hij rende over het dek hun kant op en zo behendig als dat ging met zijn zware laarzen, klauterde hij omhoog over de metalen ladder.

‘Shit! Hij komt hierheen!’

Barb trok snel haar saffie van haar lip en smeed hem in de wind, die hem een paar meter meevoerde en in Dots haar deponeerde.

‘Jezus! Wil je me knar in de hens steken of zo?’

Terwijl Dot verwoed met haar hand op haar hoofd sloeg om mogelijke vlammen te doven, klapte haar vriendin met tranen in haar ogen van het lachen dubbel op haar meerpaalstoel. Tegen de tijd dat de matroos hen bereikte, waren ze alweer wat bedaard. Van dichtbij zag

hij er niet echt leuk uit, wat voor alle partijen een teleurstelling was.

‘Hallo!’ Zijn stem had het lage staccato van de landen rond de Oostzee.

Barb zwaaide naar hem.

‘Ik ben hier nieuw voor paar dagen en wil jullie dames graag meenemen voor wat te drinken.’

‘Wij drinken niet.’ Barb deed haar best minachtend te klinken en keek vervolgens weg.

‘Hoe heet jullie?’

‘Ik ben Connie Francis en dat is Grace Kelly.’ Dot keek hem met een uitgestreken gezicht aan.

‘Leuk jullie ontmoeten, Connie en Grace. Ik ben Roedolf Noerejev.’ Hij kon dat spelletje ook spelen. ‘Misschien dan niet voor te drinken, misschien voor film te kijken?’

De meiden stonden op en gingen arm in arm staan. Dot schraapte haar keel. ‘Da’s erg aardig, meneer Noerilariekoek, maar we moeten naar huis voor het avondeten!’

De twee meiden renden gierend van het lachen langs hem heen de haven uit en riepen ‘Hahaha, Grace Kelly?’ naar elkaar terwijl ze op een drafje naar huis liepen.

Een halfuur later werd er aangebeld bij de familie Simpson. De raspende voordeurbel klonk jammerlijk, als een stervende bij. ‘Kom er a-haaan!’ riep Dot zangerig over haar schouder richting de hal terwijl ze voor de zoveelste keer bedacht dat de bel eens gemaakt moest worden. Ze zou haar vader vragen ernaar te kijken.

Ze likte wat zoete aardbeienjam van haar duimtoppen, glimlachte en schoof haar karamelkleurige haar achter haar oren. Het was vast Barb. Of ze had besloten om toch bij de familie Simpson te blijven eten, of ze had zich weer eens buitengesloten bij haar eigen huis. Dot voelde blijheid in zich opwellen.

De voordeurbel schelde weer.

‘Ja ja!’ Ze smeed de geblokte theedoek op het aanrecht en liep langs haar vader, die zoals gewoonlijk in de krant was verdiept. In de hal, met zijn smalle strook tapijt met patroontje, liep ze langs de glazen kast waarin haar moeder haar collectie Chinese snuisterijen tentoonstelde. Toen ze door de geëtste glazen panelen van de deur keek, die bijna ondoorzichtig waren doordat ze niet erg regelmatig werden afgestoft, zag ze haar moeder door het glas naar binnen turen. Toen die Dot ontwaarde, tikte ze ongeduldig op de plek op haar pols waar men

een horloge zou dragen.

Omzichtig trok Dot de voordeur open. Haar moeder stapte snel naar binnen en vulde meteen de smalle gang met haar aanwezigheid. Met de punt van haar rechterschoen duwde ze tegen de hak van haar linker zodat ze haar voet uit haar pump kon halen, waarna ze hetzelfde andersom deed en toen met koude voeten op de grond stampte en met haar tenen in haar kousen wiebelde. Ze zette de boodschappentas bij de deur neer en schudde haar regenjas van zich af, wat haar forse boezem onder haar kin deed wiebelen. Daarna wikkelde ze haar chifon sjaal van haar nek en wreef in haar handen.

‘Verdikkeme, Dot, je nam wel de tijd, zeg! Ik was me sleutel vergeten en het is alle Jezus koud. Ik heb nog maar even om me om te kleden voor ik weer naar me werk mot!’

‘Ik was net brood aan het roosteren, wil je ook wat?’

‘Nee dank je, lieverd. Ik heb vandaag al zoveel klaargemaakt dat ik geen eten meer ken zien. Eet je wel een beetje vlug? Want je mot vanavond met me mee, hè?’

Dot kreunde en kneep er gauw tussenuit naar de keuken. ‘Mot dat echt?’

‘Daar ga ik nie eens antwoord op geven. Wil

je de ketel opzetten?’ Dat was codetaal voor: zet een kop thee voor me.

Joan keek toe hoe haar dochter met haar wijsvinger en duim door haar haren ging. ‘Daar krijg je nooit een borstel doorheen!’

Dot negeerde haar moeder. Het zou haar niet kunnen schelen of ze haar haren nooit meer zou kunnen borstelen, als het van achteren maar wijd genoeg uitstond. Ze rukte de dop van de grote aluminium ketel, vulde hem met water en zette het gedeukte ding met een klap op het gasfornuis. Terwijl ze wachtte tot hij zou gaan fluiten, liep ze door naar de achterkamer, haar hand nu plat op haar voorhoofd met haar arm in een rechte hoek. ‘Ma, mot ik vanavond echt met je mee naar je werk?’

Joan liet zich in een stoel tegenover haar echtgenoot zakken en spitte door haar makeuptas. Met haar vergrotende spiegel in haar linker- en haar mascara in haar rechterhand spuugde ze op de gebarsten zwarte koek tot er iets van aan het klonterige borsteltje bleef plakken en veegde het op haar wimpers. Ze sprak met haar lippen naar binnen gekruld en zonder haar ogen te bewegen.

‘Ja, je mot mee! Zoveel vraag ik nou verdomme ook weer nie van je, Dot. Jouw drukke

schema ken wel een uurtje of twee wachten!’

‘Maar jesus, het is vrijdagavond!’

‘De Here Jezus weet vast wel welke avond het is en Zijn naam ijdel gebruiken heb geen zin. Nie op vrijdag en op geen enkele andere avond! Ga nu je gezicht wassen en die thee zetten.’

Dot sjokte door de achterkamer terug naar het aanrecht.

Haar vader keek op van de *London Evening Standard*. ‘Waarom heb ze haar hand op haar kop?’

‘Ze probeert haar pony plat te krijgen.’ Joan spuugde weer op het borsteltje.

Reg haalde zijn schouders op en schudde onbegrijpend het hoofd. ‘Je komt maar vijf minuten thuis en dan ga je weer werken. Hoe laat ben je eigenlijk klaar?’

‘Dat weet ik nie, Reg. As het klaar is. Ik heb verschrikkelijk hard aan dit buffet gewerkt en ik hoop dat het allemaal goed gaat. As Dot maar niets stoms doet.’

‘Waarom heb je haar eigenlijk nodig?’

Ze zuchtte diep. ‘Begin nou nie weer. Ik heb je toch verteld dat het een groot feest is voor het nieuwe gezin dat in het Merchant’s House komt wonen? Een militair of zo. Weet ik het! Wat ik wel weet is dat ik overuren maak en dat

ze een goed loon betalen voor een serveerster, en dat dat net zo goed Dot ken zijn. Nog meer vragen?’

‘Nee.’

‘Mooi.’

Joan bracht het borsteltje naar haar gezicht en begon de donkere smurrie op haar onderste wimpers aan te brengen.

‘Wat eten we vandaag?’

‘Je had toch geen vragen meer?’

‘Stel je mij nu een vraag?’ Hij grijnsde.

Joan greep naar een bontgekleurd kussentje en smet het naar zijn krant. Hij bukte en het gehaakte kussentje raakte de radioluidspreker.

‘Hé, pas je op! Je raakt Cliff Michelmores recht in z’n bakkes!’

Ze giechelde. ‘Dat is hij vast wel gewend.’

Ze moesten allebei lachen en toen er een Engelse wals de kamer in zweefde, smet Reg zijn krant neer, kwam met enige moeite uit zijn stoel en zette zijn bretels over zijn hemd vast. Dat maakte zijn vrouw altijd aan het lachen. Hij neuriede zo luid hij kon mee. ‘Kom op, Joan. Ik denk dat we wel vijf hele minuten hebben voordat haar pony plat is en ze je thee klaar heb. Laten we een dansje maken.’

Hij trok zijn vrouw bij haar armen omhoog

en hij zwierde haar rond door de achterkamer, waarbij ze oppasten niet over het kleed te struikelen dat op de tegelvloer lag. Ze dansen nu dicht tegen elkaar en hij fluisterde in haar haar dat stijf stond van de lak: 'Ik las net over dat proces over dat boek *Lady Chatterley*. Echt hele vunzige kost die ze aan de man proberen te brengen. Ik heb die zaak op de voet gevolgd...' Hij trok haar nog steviger tegen zich aan en ze draaiden in een intieme omhelzing door de kamer. Ze voelde zijn stoppels langs haar wang schuren. Hij hijgde, deels van lust en deels van inspanning. 'En ik geloof dat we maar es een exemplaar motten aanschaffen!'

'Gedraag je, Reg!' Joan duwde hem weg en keek op de koekoeksklok aan de muur. 'God-allemachtig, is het al zo laat? Dot!' schreeuwde ze in de richting van de keuken. 'Laat die thee maar zitten. Vooruit, we motten nu meteen weg, anders missen we de bus!'

Dot kwam de kamer in met haar jongere zusje aan de hand, die een grote oranje vlek op haar witte jurkje had. 'Ze heb een ongelukje gehad met haar sinaasappelsap. Je ken aan de bak, pa!'

'In godsnaam, Diane. Je mot het drinken, niet dragen! Je bent toch geen baby meer? Mot-